ANDRÈIEVNA. - Quina veritat? ¿Vós ho sabeu, on és la veritat i on és l'error? Jo no: estic com cega... Sou admirable: teniu solucions per a tots els grans problemes. Però, digueu-me, amiguet: ¿no és pas perquè encara sou jove i na heu tingut temps de viure cap d'aquests problemes? Si goseu mirar sense por cap endavant és perquè no hi veieu ni preveieu res que us pugui espantar. Per vós la vida guarda encara el seu terrible secret. Sí, ja ho veig! Sou més valent, més honrat, més raonable que nosaltres. Però reflexioneu, us ho prego. Sigueu indulgent, sigueu només una mica generós. Tingueu pietat de mi! Penseu això: jo he nascut aquí, aquí han viscut els meus pares, els meus avis, i estimo aquestes parets i aquestes terres. Sense l'hort dels cirerers la meva vida no té sentit. I si no hi ha més remei que vendre'l, feu-ho però veneu-me a mi també amb els meus arbres. Aquí el meu fill va morir negat. (Plora.) Apiadeu-vos de mi, vós que teniu bon cor!

No us podeu imaginar la pena que sento, avui! Aquí hi ha massa soroll, qualsevol cosa em sobresalta. Però no puc retirar-me a la, meva cambra. La soledat, el silenci m'esglaien.